

der idømmes efterfølgende, såvel med hensyn til fastsættelse som fuldbyrdelse, indebære betydelige komplikationer af administrativ og processuel karakter, der yderligere ville blive forstærket, fordi de berørte personer og selskaber vil kunne undgå interventionsorganernes indgreb ved at have bopæl på en anden medlemsstats territorium, idet art. 12 i forordningen påbyder medlemsstaterne at udstede certifikater til enhver interesseret, som anmoder derom „uden hensyn til, hvor inden for Fællesskabet hans forretningssted er“.

Det fremgår således, at import- og eksportcertifikater, der kræver af indehaveren, at han gennemfører de forudsete handler under garanti af en kaution, er et nødvendigt og velegnet middel til at tillade de kompetente myndigheder på den mest effektive måde at bestemme, hvilke indgreb der skal foretages på kornmarkedet.

Kautionsordningen kan således ikke drages i tvivl med hensyn til sit princip.

Det er imidlertid nødvendigt at undersøge, hvorvidt visse enkeltheder i kautionsordningen vil kunne drages i tvivl på grundlag af de principper, som forvaltningsdomstolen har anført. Sagsøgeren har her gjort gældende, at kautionsbeløbet er en uforholdsmæssig belastning for handelen i en grad, så det krænker de fundamentale rettigheder.

For at skønne over den reelle byrde, som kautionen pålægger handelen, skal man ikke så meget se på selve kautionsbeløbet, d. v. s. 0,5 Regningsenheder pr. 1000 kg, som jo bliver refunderet, men langt snarere på omkostningerne ved kautionen.

Ved skønnet over denne byrde skal der ikke tages hensyn til kautionens fortabelse i sig selv, idet de handlende er beskyttet på tilstrækkelig vis heroverfor gennem forordningens bestemmelser om omstændigheder, der er anerkendt som tilfælde af force majeure.

Kautionsomkostningerne er imidlertid set i forhold til den totale værdi af varen og de øvrige kommercielle udgifter ikke uforholdsmæssigt høje.

Det fremgår således, at byrden, der følger af kautionsordningen, ikke er overdreven. Den er den normale følge af en markedsordning, der tager sigte på almenvellets krav, som fastlagt i art. 39 i traktaten, der

har til formål at sikre landbrugsbefolkningen en rimelig levestandard, samtidig med at den sikrer forbrugerne rimelige priser.

Resultatet af de foregående betragtninger er, at certifikatorordningen, som for dem, der benytter den, indebærer en pligt til at importere eller eksportere, der er garanteret ved en kaution, ikke krænker nogen grundrettighed.

Kautionsmekanismen udgør et passende middel i den forstand, som fremgår af art. 40, stk. 3, i traktaten, til den fælles organisation af landbrugsmarkederne og er i øvrigt i overensstemmelse med art. 43's krav.

Vedrørende det andet spørgsmål (begrebet force majeure).

Spørgsmål 53:

Ministeren for udenrigsøkonomis kommentar udbedes til vedlagte udklip fra det norske „Dagbladet“ fra den 23. juni 1972.

Hvad ligger der for Danmarks vedkommende bag denne ekspertundersøgelse af støtteformer af offentlig karakter, der kan virke konkurrenceforvridende? Hvor omfattende et arbejde er der tale om? Hvilke resultater er man nået til?

Svar:

Danmark har på lige fod med de øvrige ansøgerlande i maj 1972 fra EF-kommissionen modtaget en anmodning om at stille en embedsmand med kendskab til regionalstøtte og anden offentlig støtte til rådighed for Kommissionen fra ca. 1. juli 1972 og 6 måneder frem. Handelsministeriet er blevet anmodet om at udpege den pågældende embedsmand. Dette er endnu ikke sket.

Den 20. oktober 1971 vedtog EF-rådet en resolution vedrørende almindelige regler om egnsudviklingsstøtte i EF-landene. Formålet med resolutionen er bl. a. at kortlægge de eksisterende egnsudviklingsforanstaltninger i EF-landene og dermed sikre, at egnsudviklingsmidler ikke anvendes til andre støtteformål.

Ifølge tiltrædelsestraktatens art. 154 skal rådsresolutionen og den til grund liggende kommissionsmeddelelse, forinden de får gyldighed for de tiltrædende lande, suppleres med henblik på den ny situation i EF efter